Mia Rahr Jacobsens prædiken ved Pride-gudstjenesten

Taler
Mia Rahr Jacobsen
Sognepræst

Dato
19. august 2018

Sted
Sankt Jakobs Kirke

Omstændigheder
Denne prædiken blev holdt ved Pride-gudstjenesten, der afholdes hvert år i Sankt Jakobs Kirke ifm. *Copenhagen Pride*.

Prædikentekst
Lukasevangeliet kapitel 7, vers 36-50

Skam

I går gik jeg med i Copenhagen Pride-paraden for 10. år i træk – og i dag er det 10. gang, at vi holder Pridegudstjeneste i det her regi: hvor det er os, der selv er LGBT-personer, både præster og lægfolk fra både folkekirken og frikirker, der sammen står for gudstjenesten.

De første år hed vi *Copenhagen Inclusive Churches*, senere skiftede vi navn til *Her kommer de hellige*, og meget sigende for vores sammensatte gruppe, har der, uanset hvad navnet har været, alle årene været én lang diskussion om, hvor dårligt navnet er, og hvad vi skal hedde i stedet. Det bliver nok aldrig anderledes med det.

Men jeg glemmer aldrig min første parade: det var som om, at Rådhuspladsen blev lidt mere mit sted, København lidt mere min by, af at have gået i gaderne og stået der sammen med andre LGBT-personer. Lige i de dage på Pride Square var vi ikke minoriteten – og i tiden efter var det en ny oplevelse for mig at gå over den plads, der rumligt havde givet plads til mig, som den jeg nu er.

Hvert år er jeg vendt tilbage til et eller flere af arrangementerne i løbet af Pride-ugen. Og i år var jeg bl.a. til arrangementet "Skam dig!", hvor seks LGBT-personer deltog i en panelsamtale, der undersøgte, hvordan skammen berør vores liv. Flere i panelet hævdede, at de ikke længere skammede sig, men en ung kvinde sagde, at ja. Ja, hun skammede sig indimellem. Den samtale satte en

række tanker i gang.

Skam er der, hvor vi ved, at der hviler et udefrakommende kritisk blik på os. Hvor vi giver det kritiske blik magt ved at give det ret - og hvor vi derfor frygter at blive forkastet. Skammen kan være en positiv faktor, der fungerer om social rettesnor – en faktor, der gør, at vi ikke opfører os hensynsløst overfor andre mennesker. Men samtalen handlede altså om den negative side af skammen: der, hvor vi skammer os over vores anderledeshed – det andre kunne mene er forkerthed.

Jeg tror, at en del LGBT-personer kender til skam. Til skammen over at være noget andet - eller til skammen over ikke altid at synes, det er let at være anderledes. Her i Danmark i dag er vi ikke i livsfare – og vi bliver ikke nødvendigvis udsat for forfølgelse. Men vi oplever anderledesheden og de ufølsomme kommentarer og spørgsmål, som det kan afføde. Og det kan i sig selv give et ubehag. Det kan fylde os af skam. Ikke fordi vi ikke kan se og sætter pris på de hårdt tilkæmpede rettigheder, som tidligere generationer har opnået – men fordi der stadig er en pris at betale for at være LGBT-person. Det er en pris, det kan være ubehageligt for den heteroseksuelle person at høre om – måske fordi det opleves som en anklage, eller måske fordi det fører til en afmagt over ikke at kunne ændre den virkelighed – men det er en del af vores virkelighed.

En kvinde dukker op

Jeg har valgt at prædike over den læsning fra Lukasevangeliet, som Christina læste for os lige før, fordi den handler om skam. Den udfordrer den kropslige skam. Den afslører, den konfronterer, og den stirrer skammen lige i øjnene. Det er en historie, hvor kroppen står i centrum. Det er fødder. Tårer. Parfume. Og hår.

Og ikke bare Lukas fortæller den - hele fire evangelier fortæller denne skandaløse historie om en kvinde, der vovede at vise sin kærlighed til Jesus på en kropslig måde. Der er et utal af tolkninger og indgangsvinkler til den, men i sin kerne er historien en af de mest sanselige i Det nye Testamente.

En kvinde dukker op med en alabastkrukke fuld af olie.

I den middelalderlige tradition blev kvinden til Maria Magdalene: den prostituerede kvinde, der kommer til tro og bliver en af Jesus' nærmeste.

I Matthæus og Markus evangelierne er kvinden en profet, der foregriber begivenhedernes gang og salver Jesus til hans gravlæggelse.

I Lukas' fortælling er kvinden uvelkommen og ugleset, men uden navn – hun er bare "en kvinde, som levede i synd i den by."

Hvordan det lykkes hende at komme ind til festen, ved vi ikke, men hun slipper ind af døren, går hen til bordet, knæler bag Jesus og løsner sit hår. Og det er ikke til at vide, hvad middagsgæsterne tænker, da hun bøjer sig ind over ham og begynder at græde. Hun bader hans fødder i sine tårer, tørrer dem med sit hår, kysser hans fodsåler, tær og ankler, og til sidst åbner hun krukken for at salve hans hud med kostbar parfume. Så vidt vi ved, siger Jesus ikke et ord. Kvinden heller ikke. Men der er ingen tvivl om, at der er en dyb forståelse mellem dem.

Jeg forestiller mig, at samtalen omkring bordet forstummer, da kvinden begynder at græde. Jeg forestiller mig, at temperaturen stiger nogle grader, og at alle på én gang rækker ud efter deres vandkrus. Jeg forestiller mig, at Jesus fanger Simons blik og stopper ham, da han vil genne kvinden ud.

Kvinden bliver ved med at stå uden for min rækkevidde.

Jeg ved ikke, om jeg skal forestille mig, at hun virkelig er Maria Magdalene? Om hun mon er en profet, som de andre fortæller om hende? Og om er hun prostitueret, som traditionen siger, eller hvad hendes synd ellers består i?

Men egentlig er det nok ikke så vigtigt, hvad eller hvem hun præcis var. Pointen er, at hun ikke hørte til de indbudte: at hendes krop ikke var ren og rigtig i de andres øjne, men omgivet af hån og skam. Og at hun ved mødet med Jesus brød ud i gråd.

At høre til

Jeg er nok ikke den eneste LGBT-person, der jævnligt bliver fortalt af heteroseksuelle, at det ikke længere er svært at være det. Jeg har ikke rigtig fundet

et passende svar endnu: for hvordan holder man fast i at der også er et ubehag ved anderledesheden uden at lyde klynkende? Skal man remse dårlige oplevelser op?

Jeg ved det ikke, men jeg finder en slags ro i fortællingen om Jesus' møde med den grædende kvinde: for han beder hende ikke holde op med at græde. Tværtimod får hun lov at være helt til stede – også med sine tårer.

Kvinden giver os en ny måde at forstå os selv på. Hun er "en kvinde, der lever i synd" – og er selv fuldt bevidst om det. Hun er uværdig til selskabet. Hun er ikke velkommen. Men hun er kommet. Og nu viser det sig, at det er hende, der ser og ved, hvem Jesus er.

Jesus vender sig om til de andre og siger, at hun er tilgivet. Faktisk er det mere en erklæring *om* hende, end *til* hende. Den sigter på deres reaktion, ikke hendes. Men med ordene træder Jesus frem som dommer og forsvarer hende over for de andre. Han står inde for, at hun hører til. Det er sådan set hverken hendes sorg eller kærlighedsstrøm, det handler om, men alene hans ord til dem om, at hun hører til. Det de andre synes, de har på hende, holder hende ikke ude. Det er en rumlig, kropslig kærlighed, han viser hende – og dens udtryk er alene, at hun har lov til at være der. At vi alle sammen, uanset hvad historien om vores krop er, har lov til at være her.

Amen

Kilde
Manuskript tilsendt af taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
11. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Copenhagen Pride, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/mia-rahr-jacobsens-praediken-ved-pride-gudstjeneste-2018